

Tillståndet i barnavården är dystert

RECENSION Uppdraget barnets bästa – samhällets yttersta ansvar

Margaretha Holmqvist

Premiss förlag

Margaretha Holmqvist har ställt frågor om tillståndet i den sociala barnavården till ett stort antal personer i olika befattningar och på olika nivåer. Socialarbetare, forskare, fackliga företrädare, frivilligorganisationer samt socialministern och den nationella samordnaren, Cecilia Grefve. Hon har också tagit del av lagstiftning, rapporter, reportage och andra dokument som rör den sociala barnavården.

Sammantaget ger boken en dyster bild. Man får en känsla av att den sociala barnavården försöker hänga kvar i ett system som havererat. Många vet vad som är fel och hur det borde vara, men inte vad som konkret ska göras för att få en förändring till stånd. Ansvaret bollas mellan olika instanser. På nationell nivå görs valhända försök med nationell samordning och dito handlingsplaner. På kommunal nivå tas den sociala barnavården inte på allvar.

Verksamheten präglas av hög personalomsättning, brist på introduktion av nyanställda, bister i arbetsmiljön och

ständiga omorganisationer. Samtidigt som arbetsbelastningen ökat har så kallade flexkontor införts, "man får börja dagen med att leta efter en arbetsplats".

Socionomutbildningen är eftertraktad. Många socialarbetare ser sitt jobb som meningsfullt och viktigt och vet hur arbetet borde bedrivas – att det kräver kontinuitet, uthållighet, samarbete, tid och resurser. Resurserna har ökat, men som någon så klokt säger, hjälper inte det då alltmer tid går åt till manualer, kontroller och blanketter. Mer tid går åt till att undvika att göra fel än att uppnå resultat, säger Cecilia Grefve.

När socialarbetarna slutar får socialtjänsten vända sig till bemanningsföretag. En socialarbetare från ett bemanningsföretag kostar omkring 100 000 kronor i månaden, dubbelt så mycket som en anställd.

Det positiva som trots allt skett är att vi fått en förskjutning mot ökad kunskap om barn och barns behov. Och att det finns enstaka kommuner, till exempel Höör, som skulle kunna tjäna som gott exempel.

Boken är en utmärkt sammanfattning av tillståndet i barnavården och borde läsas av alla som har något att säga till om eller bidra med för att bromsa utvecklingen mot total katastrof. Den sociala barnavården måste tas på allvar, lagstiftningen följas och barnen bästa sättas främst. Det behövs breda överenskommelser på både statlig och lokal nivå, alla måste börja dra åt samma håll samtidigt.

Gun-Lis Angsell